

URUNK MEGJELENÉSE

A betlehemi csillaghoz egy megtörtént, ritka, de valós csillagászati esemény szolgáltatta az alapot, amely pontosan Jézus születésének idejében játszódott le.

A napkeleti bölcsek nem királyok voltak, hanem minden valószínűség szerint mezopotámiai csillagászok, akik ama bizonyos égi jelenséget látták napkeleten. Volt tudomásuk a zsidóknál oly elevenen élő messiási jóslatokról, s e két dologból azt olvasták ki, hogy a zsidóknál olyan király született, amely meghatározza a világ sorsát.

Ezzel a meggyőződéssel vállalkoznak a fáradságos útra, s következtetések a fővárosba, Jeruzsálembe vezetik őket a királyi palotába, ahol nem találnak újszülött trónörökösöt, csak egy hatalmát görcsös kegyetlenséggel féltő öreg királyt, Heródest. Útbaigazítást kapnak az isteni üzenet, a Szentírás magyarázóitól, hogy amit keresnek, Betlehemben keressék. Ami ezután történik, nem emberi elgondolás eredménye. Betlehemben, egy kis faluban leborulva imádják egy szegény fiatal anya gyermekét. Imádják, ami csak egyedül Istennek jár ki. Az Istentől kapott hit műveli ezt, nem az ő eszük, bármilyen bölcsek is. Ezek a bölcsek megsejtettek valamit abból a titokból, Isten kegyelméből, hogy kicsoda az a gyermek, akit Jézusnak neveznek.

A csillag mindenki által látható jelenség. Ez a csillag jelzi az emberben lévő vágyat Isten után, amely a bűnbeesés óta eléggé

zavarossá, homályossá vált. A felvilágosodástól napjainkig az ember számtalan módon próbálta letagadni vagy félremagyarázni ezt a belénk oltott vágyat, de lényegében nem tudja, mert ott van és kéretlenül dörömböl az Isten előtt bezárt lélek ajtaján.

A bölcsek engednek a bennük feszülő vágnak, és elindulnak a csillag után. De Istent megtalálni nem egyszerű. Aki elkezd keresni Istent, először hatalmasnak, gazdagnak és félelmetesnek képzelet, ahogyan a bölcsek a fényes, hatalmas, gazdag királyi palotában kötnek ki. Itt nincs az Isten. A fény, a jólét, a hatalom, a gazdagság a gonoszság melegágya és nem az Isten otthona.

Továbbmenni kényszerülnek az emberi gondolkodásnak ellentmondó világ felé, amelyben megtalálják azt, akit keresnek: a szegénységben, az egyszerűségben, a szeretettől áthatott légkörben. Megtalálják az Istent. Ajándékaik megvallják helyettük szótlanul, hogy kit vallanak meg abban a Gyermekben. Az arany a királyoknak jár - megvallják, hogy Jézus a mindenség királya. A tömjén az Istennek jár - megvallják Jézus istenségét. A mirha, a kelet gyógyszere a sebekre és a halottak bebalzsamozására a szenvedő embernek jár - megvallva Jézusban a kereszten szenvedő Messiást.

Testvérem! Te hol tartasz ezen az úton?

EGYHÁZ A VILÁGBAN

AZ IMÁDSÁG ISKOLÁJA

„A családgyház legyen az ima első iskolája. A családban a gyermekek már a legkisebb kortól kezdve érzékelhetik Istent a szülők tanításának és példaadásának köszönhetően.”

Az igazi keresztény nevelésből nem maradhat ki az imádság. **Ha a gyermekek nem tanulnak meg a családban imádkozni, később nehéz lesz betölteni ezt az úrt** – mondta a pápa. Arra buzdította a családokat, hogy fedezzék fel ismét a közös ima szépségét, kövessék a názáreti Szent Család példáját. Így egy szívvé és egy lélekké, valódi családdá válnak.

Éppen az ima révén válunk képessé arra, hogy mély kapcsolatba lépünk Istennel. A názáreti Szent Család az ima iskolája, ahol megtanuljuk, hogy meghallgassunk másokat, elmélkedjünk, behatoljunk Isten Fia megnyilvánulása legmélyebb értelmébe, példát veszünk Máriáról, Józsefről és Jézusról.

Emlékezetes marad Isten szolgája, VI. Pál pápa názáreti beszéde, amelyben kifejtette: a Szent Család iskolájában mindenekelőtt megtanuljuk a csöndet – idézte elődjét XVI. Benedek. VI. Pál pápa 1964. január 5-én mondott názáreti beszédében többek között így fohászokodott: **„Óh, Názáret csöndje, taníts meg bennünket, hogy szilárdak maradjunk jó elhatározásainkban, készen álljunk arra, hogy meghalljuk Isten titokzatos sugallatait és az igazi mesterek buzdításait”**.

Mária felülmúlhatatlan példaképe annak, hogyan szemléljük Krisztust. A Fiú arca az ő méhében formálódott, emberi vonásait tőle kapta. Mária szívének tekintete már az angyali üdvözet pillanatában Jézusra összpontosul. A következő hónapokban egyre jobban érzi Jézus jelenlétét egészen a születés napjáig, amikor anyai gyöngédséggel szegezheti tekintetét Fiára. Mária

egész létét meghatározzák a Jézushoz fűződő emlékek. „Mária pedig szívébe véste szavaikat és el-elgondolkodott rajtuk” (Lk 2,29) – olvassuk Lukács evangéliumában arról, hogyan fogadta Mária a megtestesülés misztériumát. Ez a magatartása végigkíséri egész életén át. Lukács evangélista megismerteti velünk Mária hitét, reményét és engedelmességét, imaéletét, Krisztushoz való szabad csatlakozását. Mindez a Szentlélek ajándéka, aki leszáll rá, mint ahogy leszáll majd az apostolokra Jézus ígéréteinek megfelelően.

Az a kép, amelyet Szent Lukács rajzol Máriáról, példa minden hívő számára, aki megőrzi szívében Jézus szavait, összehasonlítja tetteivel és előrehalad Jézus megismerésében. Boldog II. János Pál nyomán mondhatjuk, hogy a rózsafüzér imában Mária a példakép: Krisztus misztériumait szemléli, spirituális egységben az Úr anyjával.

Az evangélium, mint tudjuk, nem őrizte meg Szent József egyetlen szavát sem: jelenléte csöndes, de hűséges, állandó és tevékeny. Tökéletesen eleget tett atyai szerepének minden szempontból. Jézust Máriával együtt az imára nevelte. Elvitte magával a zsinagógába, a szombati szertartásokra, Jeruzsálembe, az izraeli nép nagy ünnepeire. A zsidó hagyománynak megfelelően József vezette az otthoni imákat reggel és este, valamint az étkezések alkalmával. Így Jézus megtanulta az egyszerű názáreti házban az ima és a munka váltakozását, és hogy Istennek ajánlja fel fáradozását, amivel megszerzi a családnak a mindennapi kenyeret.

A názáreti Szent Család az egyház első példaképe: Jézus jelenlétének és közvetítő szerepének köszönhetően mindnyájan gyermeki kapcsolatban élnek Istennel, aki átalakítja az emberek közötti kapcsolatokat is – fejtette ki a múlt év utolsó általános kihallgatásán tartott katekézisében XVI. Benedek pápa.

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferencnek lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy könyvnek a segítségével indulunk és járunk ezen a lelki úton.

5. rész

Megrázkódtatások

Francesco életútja látszólag változatlanul halad tovább. Két olyan hatás, megrázkódtatás éri, amely átmenetileg kilendíti őt az eredeti kerékvágásból. Mihelyt azonban magához tér, ott folytatja, ahol abahagyta.

Az egyik lökést az a betegség adja, amelyet a fogságból hozott, és amely huszonegy évesen hónapokon keresztül ágyhoz köti. Nagyon lassan gyógyul, bot segítségével kell újból megtanulnia járni.

A betegség lelki hatásai így jellemezhetők: megnevezhetetlen és leírhatatlan félelem nehezedik szívére. A világ minden szépsége hidegen hagyja. Az egész földön nem lát már magának megfelelő helyet, semmilyen szerepet, amelyet betölthetne, semmilyen feladatot, amelyet teljesíthetne. A semmi fenyegeti, a tátongó szakadék, amely őt a halálba taszítja.

Természetesen legyőzi ezt az elkeseredést, mihelyt ismét reményt lát a jövőben, és egy új élet látomását kapja: a Roland-ének és az Artúr-monda ébresztik fel benne a lovagi eszmét. Nagy Károly hőstetteiről és Artúr király kerekasztaláról ábrádozik. Amikor pedig meghallja, hogy mindez nem csupán irodalom, hanem Brienni Walter kalandos vállalkozása Apuliában valóság, ő maga is jelentkezik csapatába. Élete tehát ugyanazon az úton halad

tovább, mint a fogság előtt. Gondolatvilága a fegyverek, a páncélok, a lándzsák, a nyergék, a lovak körül forog, s Brienni Waltert csodálja, aki a pápa szolgálatában látszólag könnyedén vívja ki a legnagyobb győzelmeket. Itt biztosan hírnevet szerezhet magának, talán még a lovagi rendbe is felveszik majd.

Ilyen ábrándokkal indul útnak huszonhárom évesen.

Mindössze negyven kilométerre jut, Spoletóig, ahol a második hatás éri őt. Most először történik valami új: szíve mélyén, a tudatalattijában, álmában szólal meg egy hang, amely nappal nem törhet fel. Ez egész vállalkozásának értelmét kétségbe vonja, ennek mérlegén a lovagi ideál túl könnyűnek bizonyul. A hang beszélgetni kezd vele: megkérdezi tőle, vajon kitől vár többet és jobbat, a szolgától-e vagy az úrtól. Természetesen az úrtól - válaszolja Ferenc. Akkor miért tartja Brienni Waltert úrnak, hiszen ő valójában csak szolgál? És a pápa is, akit Walter szolgál,

végeredményben szintén csak szolgál. Ferenc szemében a világról lehull a lepel: minden ember csak szolgál, nincsenek urak. Csak egyvalaki úr, és ő minden teremtmény felett áll. Csak ő tarthat igényt szolgálataira. De mik ezek a szolgálatok? Mi lesz életének konkrét feladata? Ezek a kérdések Spoletóban még nyitva maradnak. Egy azonban biztos: Apuliába most már nem mehet. Vissza kell térnie Assisibe, a gúny ellenére is, ami ott valószínűleg fogadni fogja. A hang újból jelentkezik majd.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

TESTVÉREINK, A SZENTEK

A hónap szentje:

Szent Berárd és Társai vértanúk

(+1220)

Emléknapjuk: január 16.

Szent Ferenc 1219-ben hat szentéletű társát a hitetlenek közé küldte, hogy hirdessék köztük Krisztus tanítását. Egyikük, Vitális testvér azonban Spanyolországban megbetegedett és nem tudta folytatni útját. Öten mentek tehát tovább: Berárd, Péter, Ottó, Akkurzius és Adjutus. Közülük

az első három pap volt. Coimbrában, a királyi városban néhány napot időztek, aztán a mohamedánok megszállta Sevillában prédikáltak. Be akartak menni a mecsetbe is, de a mohamedánok kiabálva ütötték, verték őket. Így jutottak el az uralkodóhoz, ahol egyre bizonygatták, hogy az egyedül igaz vallás Krisztus vallása, Mohamed hamis próféta. A fejedelem halálra ítélte őket, de mégis úgy rendelte, hogy ha elhagyják az országot, életben maradnak. Ők elhagyták Sevillát, de nem vissza, hanem Marokkó felé vették útjukat és ott is hirdették a keresztény hitet. Börtönbe vették őket. Az itt tartózkodó Don Pedro infáns kieszközölte az emírnél, hogy a hit hirdetőik az ő foglyai legyenek. Berárdék azonban innen megszöktek, s a fővárosban, Marrakesch-ben ismét prédikálni

kezdték. Újból elfogták s börtönbe zárták őket. Az emír kegyetlenül megkínóztatta őket, s amikor látta, hogy a kínzással nem megy semmire, nőket és pénzt ígért nekik, ha mohamedánok lesznek. A vértanúk ezt felelték: „Asszonyaid és pénzed nem kell nekünk, mert mindezeket Krisztus szerelméért szemétnek tekintjük.”

Akkor az emír kegyetlen haragra lobbant, felkapta kardját és egymás után fejükre mért ütésekkel, saját kezével végzett velük. Ez 1220. jan. 16-án történt. A szent rendalapító, amint meghallotta a vértanúság hírét, boldog elragadtatással felkiál-

tott: Most már van öt igazi kisebb testvérem. A vértanúk földi maradványait hamarosan Coimbrába vitték, ahol Isten csodákkal megdicsőítette őket. Vértanúságuk sok hivatást támasztott. Az elsők között volt Ferdinánd ágostonrendi kanonok, a későbbi Pádúai Szent Antal. IV. Sixtus avatta szentté őket 1481-ben.

Berárd és társai magatartását sokan – teológusok, történészek – oktalanságnak ítélték akkoriban és később is. Hithirdetésük teljesen eredménytelen volt, egyetlen mohamedánt sem térített meg, sőt a keresztényekre haragították a moszlimokat. Isten azonban csodákkal megdicsőítette őket. „Isten azt választotta ki, ami a világ szerint oktalán, hogy megszégyenítse a bölcseket.” (1 Kor 1, 27)

A templom misztériuma

20. A harangok

Az ősegyházban a királyi menyegzőre szóló meghívás mintájára gyakran személyesen hívták meg a híveket a Bárány menyegzőjére, a szentmisére. Később harsonával jelezték a liturgia kezdetét. Elsősorban kolostorokban kezdték használni a csengőket, hiszen ott napjában többször kellett jelzést adni a napi-rend szerint következő tennivaló idejének elérkezéte. Minél nagyobb területen feküdt a kolostor, annál nagyobb csengőket kellett készíteni.

Így alakultak ki a harangok. A későbbiekben a harangokat bevezették a plébániai gyakorlatban is. Minden valószínűség szerint a templomtorony építésének elsőrendű célja éppen a hívek összehívására szolgáló harang(ok) elhelyezése volt. Az új harang megáldását a püspök végzi, s ez hangsúlyozza a harangszó jelentőségét.

Keleten a szerzetesek nem csengővel, hanem egy fából készült eszközzel hívták egybe a kolostor lakóit. Ennek megfelelője a latin rítusban a kereplő. Nagyobb méretű, tekerhető változatát a templomtoronyban harang helyett használják, a kisebb, mely egy nyeles falpra szerelt fakalapács volt, a liturgikus csengőket helyettesíti a nagycsütörtöki szentmise Glóriájától a Húsvétra virradó éjszaka feltámadási miséjének Glóriájáig, amíg a harangok „Rómába mentek”, azaz elnémultak.

A templomtoronyban manapság rendszerint két harang lakik. A nagyobbbat szokták Úrangyalára meghúzni, a kisebbet a megholtakért való imádság alkalmával ezért lélekharangnak is nevezik. A mise kezdetének jelzésére és

egyéb ünnepi alkalmakkor egyszerre szól a két harang. Ezzel kapcsolatban mindenképpen meg kell fontolnunk két dolgot.

Először is az imádságban való rendszerességet. Csak a rendszeres imádság által valósíthatjuk meg Krisztus Urunk parancsát: „Szüntelenül imádkozzatok!” Azon túl, hogy hasznos és üdvös, ha hétköznapi tevékenységünket megszakítva, napjában többször legalább egy fohász erejéig Isten felé fordulunk, a közösségi istentiszteleten, a szentmisén, a zsolozsmán való részvételünket sem-

mi esetre sem szabad kiszolgáltatni hangulatunk változásainak. Imádkozni ugyanis nem annyira ihlet és ráhangoltság, hanem mindenekelőtt akarat kérdése, és ősi tapasztalat, hogy a rendszeres imádságban való állhatatos kitartás előbb-utóbb magával hozza az imádkozáshoz való kedvet is.

Másodszor: igen fontos a pontosság. Nem csupán elmaradni nem szabad, de késni sem illik. Aki újra meg

újra késve érkezik a templomba, a közösség imájára, elárulja, hogy számára nem az Úr és az ő dicsérete a legfontosabb ebben az életben. Pedig minden más elmúlik, de az Úr dicsérete örökké megmarad.

Nekünk, magyaroknak különösen is kedves a déli harangszó, mely az 1456-os nándorfehérvári diadalra emlékeztet. A templomban egyszerre van jelen és találkozik a mi emberi világunk Isten világával, úgy a harangszó is egyszerre hordozza a mi földi életünk megannyi örömét és bánatát, s hirdeti annyi más hang és zaj közepette Isten szeretetének örök győzelmét a bűn és a halál fölött.

*P. Barsi Balázs OFM: Mily kedvesek hajlékaid
című könyve nyomán*

NEM CSAK FIATALOKNAK

A Családról

Püspöki Konferenciánkat a 2011. évnek a Család Événév nyilvánításában az a szándék vezérelte, hogy felkeltsük az emberek szívében a szeretet és a felelősség érzését a társadalom legfontosabb intézménye, a család iránt, azok pedig, akik ennek a felelősségnek a tudatában élnek, tegyenek tanúságot a család intézménye és pótolhatatlansága mellett. A Család Évét elindító körlevél rámutat: „**Kortársaink közül sokan abban akarják megélni szabadságukat, hogy mindentől függetlenítik magukat, semmire nincsenek tekintettel, a másik emberre sem, a közösségre sem, a saját jövőjükre sem.**” Az ilyen emberek a családot is szabadságuk gátjának tekintik, elutasítanak mindent, ami családbarátt.

A Család Éve jelentős nyilvánosságot kapott a sajtóban. A Püspöki Konferenciánk határozata értelmében az ország minden részében és az év folyamán egymást érték a család-rendezvények, állandósult a média érdeklődése a család iránt. Joggal mondhatjuk, hogy nagy összefogás jött létre, a jó szándékú emberek megéreztve és megértve, hogy a család jólétén áll vagy bukik a nemzet jóléte, tenni akarnak a családért. A Család Éve felragyogtatta a család értékét, tudatosította, hogy a házasságon alapuló család nélkül a nemzet elenyészik, a gazdaság összeomlik, a kultúra lehanyaglik; társadalmunknak a család nyújt menedéket, mert képes a társadalom megújítására. A házasságon alapuló család, elfogadva az életet, a jövő záloga.

A család ügye azonban világszerte egyre inkább az érdeklődés középpontjába kerül. A Moszkvában tartotta Demográfiai

Csúcsértekezlet zárónyilatkozata hangsúlyozza: „**A természetes család a társadalom alapvető egysége és értéke, amely a földi civilizációk létezésének és az egész emberiségnek szükséges előfeltétele, alternatívák nélküli szükséges feltétel minden nemzet és állam túlélése, valamint fejlődése szempontjából. (...) Támogatjuk a magyar embereket és a Magyar Kormányt abban a szándékában, hogy megvédje a természetes családi értékeket és az emberi életet a fogantatástól kezdve a természetes halálig az új Magyar Alkotmányban rögzített elveknek megfelelően.**” Az

új Magyar Alkotmány rendelkezik egy sor családjogi és gyermekvédelmi intézkedésekről, és rögzíti: együttélésünk legfontosabb kereitei a család és a nemzet, alapvető értékei pedig a hűség, a hit és a szeretet; Magyarország védi a házasság intézményét mint férfi és nő között,

önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot mint a nemzet fennmaradásának alapját, támogatja a gyermekvállalást; a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

A Család Éve meghirdetésekor célul tűztük ki, hogy felmutassuk a család által hordozott értékeket, hirdessük és tudatosítsuk, hogy ezeket a minden társadalom számára pótolhatatlan értékeket a család tudja leghatékonyabban kialakítani a jövő generációjában. Amellett, hogy tanúsítani kívánjuk, hogy családban élni boldogság és öröm, hogy érdemes a családi boldogságért megküzdeni, ünnepelni is akarunk, ünnepelni a családot és dicsőíteni azt, Aki a családot az emberiségnek ajándékozza.

Bíró László püspök, családreferens

Balázs atya válaszol

Kérdés:

Kell-e félnünk a végső napok eseményeitől? Mennyire vehető biztosra, hogy Isten győz a gonoszság erői fölött?

Balázs atya válasza:

Ha végigtekintünk a magunk és kortársaink mindennapi életén, a hétköznapi munkán, bevásárláson, ügyintézésen és a hétfégi pihenésen, okkal merül fel a kérdés: hol kapcsolódik az életünk a végső idők eseményeihez?

A sok-sok „aktuális kérdés”, probléma és tennivaló között az igazi adventi várakozás – mely komolyan veszi az Úr második eljövételét –, mesészerűnek, életidegennek és sokaknak teljességgel elfogadhatatlannak tűnik.

Az első keresztények úgy éltek meg a végső időket, mint a legnagyobb és legbiztosabb realitást, amely alakította mindennapi életüket, és reménnyel árasztotta el életüket. Nem az számít, hogy mikor lesz az eljövétel, hanem hogy készen találjon minket. Az Úr eljövételére váró keresztény ezért tudatosan éli a jelen pillanatot, mely magában hordoz múltat és jövőt, a legmélyén pedig megpillantja a létteljességet, az örökkévaló életet.

Isten nem valami tündérvilágba szállt le, hanem a valós, emberi történelembe. A véres háborúk, csapások és kozmikus borzalmak nem tőle erednek, hanem a szeretet Istenét visszautasító ember szívéből, aki fellázadt Teremtője ellen, ezzel felforgatva a Kozmosz rendjét.

A Jelenések könyvében a Szentlélek azt akarja, hogy lássuk ezeket a félelmetes,

olykor érthetetlen álmokképeket; ugyanakkor azt is, hogy a Bárány győzelmének fényében szemléljük őket. legfőképp az igazak élén vonuló Krisztust, az Igazat kell szemlélünk. Ha rá tekintünk és őt követjük, minket is eláraszt az Istentől való békeesség, vigasztalás, gyöngédség és világosság, mely felülmúl minden sötétséget és félelmet, a gonoszság összes erejét. Ha így tekintjük a végső időkről szóló írásokat, akkor az nem a borzalmakról és félelmekről szóló írás lesz, hanem az isteni világosság és vigasztalás szava lesz számunkra.

A pesszimistáknak valószínűleg kilencvenkilenc százalékban igazuk van: nagyon sötét felhők gyülekeznek az emberiség horizontján, majdnem hogy végünk van. De van egy százalék, ami viszont egészen más színben tünteti fel a dolgokat.

Jeremiás próféta világosan megmondja, hogy Jeruzsálem a Templommal együtt elfog pusztulni. ugyanakkor azt is kijelenti, hogy ez még nem a világ vége, legfeljebb a mi civilizációnk, a mi tönkretett világunk vége, de egyben már egy újnak a kezdete.

Isten a Teremtésben felelősséget vállalt alkotásáért – benne az emberért.

A bűnbeesett ember nem romlott meg teljesen – s bár akarata rosszra hajlóvá lett, értelme elhomályosult, testi életét végigkíséri a szenvedés, és a végén a halál vár rá; legfőbb adományát – hogy Isten képmását hordozza magában – mégsem veszítette el.

Ez a mi mindenkori reményünk alapja, az a fénysugár, mely az elveszett paradicsombokból szűrődik át, s amely még fényesebben ragyog számomra azáltal, hogy hiszek Jézus Krisztusban és az Ő megváltásának erejében.

Ünnepek és emléknapiak

Január

- 16. Szent Berárd és Társai vértanúk
- 18. Árpád-házi Szent Margit
- 21. Szent Ágnes szűz és vértanú
- 24. Szalézi Szent Ferenc
- 25. Szent Pál megtérése
- 28. Aquinói Szent Tamás
- 31. Bosco Szent János

Február

- 2. Gyertyaszentelő Boldogasszony
- 6. Keresztelő Szent Péter és Társai
- 10. Szent Skolasztika
- 11. Lourdes-i Boldogságos Szűz Mária

*****

Többek kérésére közöljük az alábbi imádságot Aquinói Szent Tamástól:

Engedd, irgalmas Isten, hogy azokat, amik Neked kedvesek, hévvel kívánjam, ügyesen kutassam, valósággal megismerjem és tökéletesen megtegyem a Te neved magasztalására és dicsőségedre.

Rendelkezzél, Istenem, állapotom felett, és amit akarsz, hogy cselekedjem, add, hogy tudjam, és úgy vigyem véghez, amint az szükséges és hasznos lelkemnek.

Sem a jó, sem a balsors ne ártson nekem, Uram Istenem, hogy amabban el ne bizakodjam, emebben el ne csüggedjek. Semmi fölött se örüljek, vagy búsuljak, hanem csak azon, ami Hozzád vezet, vagy Tőled elvezet. Senkinek se óhajtsak tetszeni vagy félnem tetszeni, mint egyedül Neked.

Veszítse el értéket előttem, Uram, minden múlandó és legyen drága minden örökkévaló. Legyen terhemre

minden öröm, mely nem Reád vonatkozik, és ne kívánjak olyasmit, mi Kívüled van. Gyönyörködtessen, Uram, minden fáradalom, mely Éretted van és gyötörjön minden nyugalom, mely Nélküled való.

Add, Istenem, hogy Feléd irányítsam szívemet, és ha megbotlanám, javulási szándékkal sirassam vétkeimet.

Tégy engem, Uram, Istenem, engedelmessé, ellenmondás nélkül, szegényé, lealacsonyulás nélkül; tisztává, romlás nélkül; türelmessé, zúgolódás nélkül, alázatossá, képmutatás nélkül; vidámmá, kicsapongás nélkül; komollyá, komorság nélkül; fürgévé könnyelműség nélkül; istenfélővé, kétségbeesés nélkül; igazzá, kétszínűség nélkül; jókat cselekvővé, elbizakodás nélkül; felebarátomat figyelmeztetővé, dölyfösség nélkül; őket szóval és példával követésemre buzdítóvá, tettetés nélkül.

Adj nekem, Uram, Istenem, éber szívet, melyet el nem terel Tőled semmiféle kíváncsi gondolat; nemeset, melyet le nem alacsonyít semmiféle méltatlan indulat; egyeneset, melyet félre nem vezet semmiféle helytelen szándék; erőset, melyet meg nem tör semmiféle megpróbáltatás és szabad szívet, melyet le nem győz semmiféle erőszakos óhajtozás.

Adj, ó Uram Istenem, elmét, mely megismerjen Téged; szorgoskodást, mely keressen Téged; bölcsességet, mely fölhaladjon Téged; társalgást, mely gyönyörködtessen Téged; állhatatosságot, mely bizalommal várjon Téged. Büntess a penitencia által; add, hogy fölhasználjam e földön jótéteményeidet a kegyelem által és élvezzem az örök hazában örömet a dicsőség által, ki élsz és uralkodol örökön örökké. Ámen.

Sarlós Boldogasszony Ferences Kegyelemtemplom,

Sümege, Szent István tér 7.

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumeikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. BARSÍ BALÁZS OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm